

Mirsad Hadžikadić:

Da. Još uvijek smo vezani za kuću, ali nas povremeno puštaju da izlazimo i malo prošetamo. Interesantno je da me ljudi prepoznaju čak i sa maskom na licu. Mislim da me prepoznaju jer vidite taj pogled gdje se pitaju jesam li to ja. Sve se obavlja elektronski. Facebook prenosi uživo su popularniji jer ljudi više borave kod kuće pa ih mogu gledati. Odlučili smo da pojačamo komunikaciju tako da više komuniciramo sa našim članovima i kandidatima, lokalnim i regionalnim uredima Platforme za progres. Ovo je poteklo od naše Akademije, koju koristimo da educiramo naše kandidate o tome što ih čeka. Tako je došlo do prijedloga da koristimo Zoom, koji ima mogućnost da se vidi do 100 ljudi, kako bismo se sastajali s ljudima, i to je to što sada radimo. Održali smo jako dobar sastanak sa regijom Sava, jednom od naših sedam regija. Sastali smo se sa regionalnim upravnim odborom, rukovoditeljima opštinskih odbora i kandidatima. Imali smo oko 60-70 ljudi. Bilo je to jako dobro zasjedanje na koje smo takođe doveli ljude iz Centralnog ureda, iz Kadrovske komisije, odbora koji upravlja našim izbornim procesom odnosno koji strateški razmišlja o izborima, Tima za komunikacije i marketing i članove Predsjedništva Platforme za progres. Bilo je to poput velikog foruma odnosno javne tribine ali koja je održana elektronskim putem. Ljudi su postavljali pitanja. Iskoristili smo tu priliku da im malo podignemo raspoloženje a onda smo ih pitali šta njih brine i zašto nemamo više kandidata i u čemu je problem. Dakle, to je bio prvi takav sastanak sa regijom Sava. Zatim smo razgovarali sa mladima jer su oni tražili sastanak. Željeli su da znaju o svojoj kandidaturi, a mi smo ih pitali zašto se nije više mladih u Platformi za progres kandidovalo za naredne izbore. Zatim smo imali takvu tribinu sa regijom Bosna, gdje je prisustvovalo 85 ljudi. Nakon toga smo imali tribinu sa regijom Neretva, kojoj je prisustvovalo 45 ljudi - to je manja regija. U petak smo rekli da prvih stotinu ljudi koji se prijave da razgovaraju sa Mirsadom Hadžikadićem, predsjednikom Platforme za progres, to mogu učiniti tako što će nam poslati email i registrovati se za taj događaj. Tako da ću jednostavno razgovarati sa stanovništvom jednom sedmično, a onda pozvati narednih stotinu ljudi i razgovarati s njima. Volio bih da mogu pozvati i više, ali sljedeća verzija Zooma je mnogo skuplja tako da to ne mogu priuštiti. Sljedeća verzija bi imala 500 ljudi, što bi bilo sjajno. Dakle, to se dešava. Imali smo jako uzbudljiv sastanak Upravnog odbora koji se sastaje svakog četvrtka naveče. Zašto je bilo uzbudljivo? Zato što je Tim za komunikacije i marketing prezentirao ideju

za slogan kampanje, koji se svima svidio. To ti sada ne mogu reći, naravno, jer je tajna. Ne želim da naši protivnici to saznaju prije nego što treba odnosno prije nego što ga objavimo, ali svi su zaista uzbuđeni zbog toga, jer prošli put do dvije sedmice pred izbore nismo imali pojma šta će nam slogan biti. Sad smo počeli razmišljati o tome. Upravo smo osnovali Odbor za izbornu strategiju, koji će razmišljati o glavnoj strategiji. Već smo uspostavili Komitet za implementaciju izborne strategije. Dugo već imamo Tim za komunikacije. Ja sam postao aktivniji u snimanju kratkih dnevnih video snimaka, ili ponekad svakog drugog dana, pa smo odlučili da i to malo pojačamo preko Facebooka tako da dođe do većeg broja ljudi.

Ovo se sve dešava dok zemlja prolazi kroz neke bizarne događaje. Poznata ti je potreba za respiratorima u državi. Federacija je odlučila da izdvoji 100.000 eur ili koliko već, nisam siguran za iznos, za kupovinu respiratora. Zapravo, mislim da je riječ o iznosu u milionima. I onda je stiglo 80 respiratora prije nekih sedam ili deset dana. Premijer Federacije je bio na aerodromu da dočeka transportni avion iz Kine i da se pojavi na televiziji, da pokaže šta radi i kako je nabavio respiratore za dobri narod Bosne i Hercegovine, samo da bi se na kraju saznalo, odnosno novine i novinari su saznali, da je prije svega respiratore naručila kompanija koja se bavi agrikulturom odnosno uzgojem voća. Postoje zakoni i propisi o tome ko može naručiti medicinsku opremu i ko ju može kupiti. Sada, pod ovim vanrednim uslovima, mnogi postupci su suspendovani. To je kao da ovaj odbor za upravljanje krizom može raditi što god poželi. Oni su odlučili da ugovor za to ne dodijele redovno registrovanoj kompaniji koja može kupovati medicinsku opremu, nego nekome ko zapravo uzgaja voće. Desilo se da je to poznata TV ličnost koja je bliska sa vladajućom strankom. Oni su kupili pogrešne respiratore za vozila hitne pomoći a ne za bolničke sobe. Nisu čak ni licencirani da se bave time. Sljedeće, čini se da su zaradili milione na tome, jer izgleda da su platili 100.000 KM po respiratoru, a gdje bi zapravo najbolji respiratori mogli koštati 60.000 KM, tako da bi oni u svoje džepove stavili 40.000 KM po respiratoru. Oni su dvije sedmice ležali na aerodromu jer nije uplaćena carina ili šta već, i postalo je očito da ove vladajuće nacionalne stranke koriste ovu krizu da daju novac jedni drugima kako bi se pripremili za izbore. Uzimaju kredit od Međunarodnog monetarnog fonda da podrže ljude koji se njima sviđaju, bez da su i defniali ko će zapravo otplatiti taj kredit. Ne znaju čak ni kome je taj kredit potreban i treba li nam uopšte. Zapanjujuće je da u državi toliko korumpiranoj koliko je Bosna i

Hercegovina, ne postoji dubina korupcije odnosno nivo korupcije koji oni neće doseći, na štetu naroda i pred licem naroda, poričući sve i pretvarajući sve u mahalsku priču te govoreći novinarima da ne postavljaju ta pitanja i da prepuste sve to onima koji znaju i koji su kvalifikovani da se bave tom situacijom. Bilo kako bilo, država je u totalnom haosu.

Bit će pobjednici i gubitnici. Oni koji snažno kritikuju ljude koji upravljaju krizom će imati korist, jer ljudi ovdje su jako politički neobrazovani, praktički politički nepismeni. Oni ne razlikuju konstruktivne kritike od populističke prazne priče. Istovremeno je jedan čovjek organizovao vlasnike malih preduzeća u jednu Facebook grupu koja je sada društvo. Oni su vrlo glasni. Korona zakon je predložen, ali to nije ni blizu dovoljno. Svi napadaju Federaciju za predlaganje zakona koji ne može zapravo funkcionisati tako da vrati ekonomiju na svoje noge. Mi smo imali sjednicu i pokušavamo biti konstruktivni nudeći rješenja bez da ikoga napadamo, a to ne funkcionise baš dobro kao izborna strategija. Jednostavno morate imati negativan stav kako biste uspjeli u bilo čemu, ali mi to nećemo uraditi. Imali smo sastanke našeg odbora za dugoročna pitanja. Održana je odlična sjednica o energetske pitanjima, a sljedeća će biti o finansijskoj situaciji države. Naši ekspertni timovi su počeli jako dobro raditi, nudeći vlastite savjete Vladi, gdje iznose šta bi oni uradili da su na njihovoj poziciji.

Izvinjavam se što govorim o svemu i svačemu, ali još jedna zanimljiva stvar je da smo imali sjednicu sa mladima i gdje smo ih pitali zašto više njih nije istupilo i prijavilo se da se kandiduje. Jer, razgovaramo o mladima stalno, i govorimo o tome da ćemo im dati priliku, a sada smo im dali priliku i imaju tri predstavnika mladih u Predsjedništvu Platforme za progres. Mi od njih tražimo da istupe i kažemo da ćemo podržati što je moguće veći broj mladih, ali oni ne istupaju u velikim brojevima. Pa smo pitali zašto. Na toj sjednici, jedna mlada osoba je rekla da ju uznemirava pitanje kompetentnosti. Naša osnovna načela su država na prvom mjestu, kompetencije, sposobnosti, vještine i obrazovanje, integritet i poštenje, te mladi. Njegovo pitanje je bilo kako oni mogu istovremeno biti i mladi i kompetentni. Mislím, daj. Mi ne kažemo da oni moraju znati sve od samog početka, nego samo želimo da imaju ispravan stav da žele da na prvo mjesto stave društvo a ne sebe, i da ne krađu. Zatim da znaju nešto. Pa, oni su studenti ili su upravo završili fakultet, što znači da znaju nešto, i da znaju kako da razmišljaju, i da posjeduju znanje unutar svoje discipline, i da znaju kako pronaći prave ljude. Plus, oni će biti članovi

gradskih vijeća, pa će biti obrazovani jedno po jedno pitanje, ali je važno da znaju rješavati probleme i kako biti iskren i pošten, i kako tražiti pravi savjet a zatim skupiti informacije i glasati o određenom pitanju. Mi ne mislimo da je iko rođen sa rješenjima za sve. Ne, ali mora se imati hrabrosti i naučiti kroz taj proces. Pa hajde, počnite, a mi ćemo vas pripremiti i raditi s vama, imamo i Akademiju i dat ćemo vam materijale, dodijelit ćemo vam mentore, pomoći ćemo vam da idete u pravom smjeru. Ali, to nas je šokiralo, jer nije se radilo o strahu ili o tome da nemaju vremena ili da im nije stalo, nego se radilo o tome da su se oni pitali hoće li dovoljno dobro obavljati taj posao. I sjajno je da se oni to pitaju, jer niko drugi se to ne pita. Ostali samo žele novac koji dolazi sa tom funkcijom u kongresu, parlamentu ili gradskom vijeću, jer su sve te pozicije plaćene. Dakle, to je ono što ljudi inače žele, i nije ih ni briga mogu li i znaju li raditi taj posao. Ali, naši mladi kažu da su zabrinuti da neće biti u stanju to obavljati. To pitanje mi je bilo jako zanimljivo jer nisam o tome ranije razmišljao. Može li mlada osoba biti kompetentna u smislu profesionalne kompetencije? U suštini oni kažu da nemaju iskustva i pitaju je li to preduvjet. Bilo je interesantno i bila je to odlična sjednica. Puno dobrih ideja je poteklo sa svih tih sjednica, i mi ćemo nastaviti sa njima, tako da je još jedna pozitivna stvar u cijeloj ovoj situaciji sa korona virusom to što sada razgovaramo više sa ljudima širom organizacije nego što smo ranije. I konačno, nakon ogromne praznine u očima javnosti odnosno u javnim medijima, bio sam na televiziji N1 juče ujutro. Pitali su me o svemu i svačemu; kako ide Bosni i Hercegovini sa pandemijom, šta mislim o ovom koruptivnom ponašanju, hoće li izbori biti održani, koja su glavna pitanja s kojima se suočava Bosna i Hercegovina, šta bih ja uradio drugačije da sam ja na vlasti. Bilo je zaista odlično. Nije dugo trajalo, nekih 15 do 17 minuta, ali svidjela mi se voditeljica koja je postavljala pitanja i ona je postavljala svoja pitanja ali ne tako da bez obzira šta sam ja odgovorio ona nastavlja sa listom pitanja, nego je zapravo zaista slušala šta odgovaram a onda formulisala naredno pitanje na osnovu onoga o čemu sam ja govorio.

Oprosti, malo sam odlutao pokušavajući se sjetiti svega što se događalo. Da, zaboravio sam na politički savjetodavni organ. Suočili smo se s nekim problemima. Imali smo jedan zahtjev da kreiramo saopštenje za javnost povodom Dana armije BiH. Jedan borac se borio u ratu u Bosni i Hercegovini a kasnije istupio iz Armije jer je ona reformisana uzimajući lica sa sve tri strane, bez obzira da li su se borili jedni protiv drugih. Svaka strana je imala svoju jedinicu ali su postavljeni

pod jednu krovnu organizaciju, novu Armiju Bosne i Hercegovine. Međutim, ovo je bio dan stare Armije BiH, one koja je uspostavljena i branila državu. Željeli smo da izdamo saopštenje za javnost i čestitamo što su odbranili državu, a i da poželimo dobrodošlicu novoj armiji koja je uspostavljena nakon što je novi Ustav zaživio. Ali, jedan od naših članova Političkog vijeća koji zapravo živi u Republici Srpskoj, u drugom entitetu, je u suštini rekao da, bez obzira šta on misli, ako želimo da budemo uspješni u Republici Srpskoj, to nije pravi način, jer se nećemo omiliti mnogim Srbima u Republici Srpskoj ako počnemo slaviti i priznavati jednu od tri armije. Mi smo rekli ok, ali preostale dvije strane su željele da podijele državu, a ova je branila integritet i jedinstvo i imala je Bošnjake, Srbe, Hrvate i Ostale u svojim redovima. On je insistirao da je to ipak bila jedna strana, i imali smo zaista interesantnu konverzaciju. Ponovo smo, kao i sa drugim pitanjima, došli do suštine toga ko smo mi. Možete li imati načela kada jedna strana kaže da je to u redu ali ako to kažete nećete imati nijednog pristalicu u drugom dijelu države, a vi treba da budete i tamo? Malo sam modificirao to saopštenje za javnost, ali odluka je bila moja, da ili ne, pa sam zapravo odlučio da to objavimo ali da malo promijenimo sadržaj tako da nije uvredljivo prema bilo kojoj strani niti da slavi drugu stranu. Bilo kako bilo, svaki dan se suočavamo sa raznim vrstama teških odluka.

Clark Curtis:

Već si o tome govorio, i zapravo si već odgovorio na jedno od mojih prethodnih pitanja o vašem širenju. Znam da inače održavate ove javne tribine ličnim prisustvom, i pretpostavljam da je osvježavajuće biti u mogućnosti koristeći ovaj novi pristup uključiti više populacije, a mora da je to dobro i za njih. Mislim, to je novi način povezivanja.

Mirsad Hadžikadić:

Da, sviđa mi se ovaj način povezivanja jer unosi neku vrstu reda na sjednice, i ja im kažem da moraju podići ruku elektronski, pa onda to kreira redosljed po kojem su podigli ruku. Na taj način postoji puno više reda na ovim sastancima nego inače kad ljudi počnu postavljati pitanja, i svako čeka svoj red. Ja im kažem da ja imam moć da isključim ton za sve njih klikom na jedno dugme, tako da treba lijepo da se ponašaju. I oni to i rade, tako da svi dobiju priliku da postave pitanje, i odmah se vidi ako neko prekorači vrijeme i ljudi počnu komentarisati govoreći da prestane. Jer, ima odjeljak za razgovor gdje se vidi ako je neko podigao ruku tri puta, pa možete

da ne izaberete njih nego da izaberete druge, i to je vrlo interesantno. Dakle, da, nedostaje mi lični kontakt, ali ovo je zapravo dobar način djelovanja. Vratit ćemo se na drugi način, ali niko ne zna kako će to izgledati, i da li će se još primjenjivati fizičko udaljavanje i hoće li se ljudi bojati, hoće li nositi maske. Vidjet ćemo. Centralna izborna komisija govori o tome da li će se održati izbori u oktobru. Danas su imali sjednicu i čini se da su odlučili da nema podrške odgađanju izbora. Međutim, Parlament nije izdvojio novac za izbore, pa se stoga ne može započeti proces bez novca, pa kažu da bi to moglo dovesti do odgode, a ne neki drugi razlog. Ali, ja mislim da će izbori biti održani u oktobru i da jednostavno moramo da prođemo kroz tu rutinu i da se pripremimo što je moguće bolje.

Clark Curtis:

Naravno. Znam da si prije korona virusa često putovao u susjedne države na tribine i ostale događaje. Ima li način da se ovo novo virtualno širenje uključi u neke od tih sastanaka, ili je to za sada ostavljeno po strani?

Mirsad Hadžikadić:

Misliš na komunikaciju unutar Platforme?

Clark Curtis:

Pa da, općenito, Ranije si pozivan u Dansku, Švicarsku i tako dalje, da razgovaraš sa dijasporom.

Mirsad Hadžikadić:

Da, da. Sve to je stalo. Cijela Evropa je blokirana. Čujem da Lufthansa sada vrši rezervacije letova za SAD, krenuvši od sredine maja pa nadalje. Ali, nema daljeg širenja jer je toliko nesigurnosti u svim zemljama, svim društvima, svakom gradu i selu. Nema apsolutno ništa. Dvije stvari se dešavaju sada. Naša interna organizacija i pripreme za izbore. Dakle moramo se organizovati. A druga stvar je da na neki način moramo ostati u očima javnosti. To pokušavamo da uradimo putem naših saopštenja za javnost i kreiranjem našeg kanala gdje nudimo predavanja, ali trpit ćemo posljedice zbog ovoga, jer ostali su konstantno na vijestima, bilo da vladaju ili da su opozicija. Oni imaju pristup medijima, bilo da brane ili napadaju neke politike. Pošto mi ne učestvujemo ni na jednom nivou vladavine, nemamo ni pristup medijima. Zato ćemo zapravo proći gore nego što smo se nadali kad je riječ o pristupu građanima i dopiranju do njih s našom

porukom. Zato se radujemo bilo kakvim olakšicama u ovim mjerama koje upravljaju našom sposobnošću da se krećemo i da se agresivno otvorimo sastajanju sa svima koliko god možemo, putovanjem ali naravno uz poštovanje svih pravila. Ima drugih povlastica. Na primjer, na našu info email adresu stigao je zahtjev od jedne Bosanke iz Ujedinjenih Arapskih Emirata gdje me pitala za moje mišljenje o vakcinaciji i digitalizaciji svijeta, dominaciji digitalizacije našim životima, digitalnom identitetu i svim tim stvarima. Toliko je teorija zavjere, o 5G i svemu. Ona se naročito fokusirala na vakcinaciju. Nisam želio odgovoriti emailom, jer onda vi kažete jednu stvar a oni kažu drugu i to eskalira, pa sam rekao da bih rađe razgovarao. Zakazali smo razgovor na jednoj drugoj platformi za koju ja nikad nisam ni čuo ranije, ali koja se očito koristi tamo. Danas sam razgovarao sa tom gospođom i bilo je jako zanimljivo. Nikad ne bih drugačije imao tu priliku. Vrlo interesantan razgovor. Ona je iskreno zabrinuta zbog vakcinacije, jer ima dijete koje je zaista loše odreagovalo na jednu od ranije zakazanih vakcina, pa je ona zabrinuta zbog tog pristupa po kojem se neke stvari „moraju uraditi“. Tu se zapravo uopšte nije radilo o teoriji zavjere, nego o nekom ko razmišlja vlastitom glavom, o jako razumnoj osobi koja je uz to imala lično iskustvo pa ima određene strahove. Dodatno gorivo je vjerovatno doliveno tim teorijama zavjere, ali taj razgovor je zaista bio poučan. Ona me u suštini pitala kako bih ja reagovao u određenoj situaciji, i od te inicijative je potekla ideja o još jednom zakonu koji bih volio da predložim ako i kad budem na nekakvoj funkciji s koje mogu uvesti promjene. To su stvari koje se nikad ne bi dogodile da nije ove situacije sa koronom.

Clark Curtis:

Samo još jedno pitanje na koje znam odgovor, ali ipak ću ga postaviti, o nivou frustracije. Svake sedmice govoriš o korupciji i ostalim ludim stvarima koje se dešavaju u Vladi. Dopuštaš li sebi da se isfrustriraš činjenicom da zaista nema puno toga što možeš učiniti, a o čemu bi zasigurno volio da kažeš više? I, da li stanovništvo općenito razumije šta se događa ili jednostavno prihvata da je tako kako je?

Mirsad Hadžikadić:

Odlično pitanje. Da, postoji određeni nivo frustracije kada želite da kažete nešto ali nemate platformu na kojoj biste to rekli a koja bi dosegla do velikog broja ljudi i onda se tu ne može puno toga uraditi nego samo uraditi ono što se može, što god da je to. Da li šira javnost to

razumije? Kada čitate društvene medije i komentare ispod tih članaka, onda vidite da su mnogi ljudi isfrustrirani, ali kada čujete izvještaje u dnevnicima i vijestima, da, ljudi su svjesni šta se dešava, u jednu ruku. Međutim, s druge strane postoji rezignacija odnosno mirenje s tim da ništa ne može biti učinjeno. „Da, to su oni, lopovi, oni to rade jer imaju svu moć“. A međunarodna zajednica nastavlja da razgovara s njima, i to obeshrabruje sve redom. „Kako možete pričati s lopovima, zar ne vidite s kim pričate?!“ Jedan od njih, član Predsjedništva, je na crnoj listi Sjedinjenih Država, pa ipak ambasador Sjedinjenih Država razgovara s njim o kreditu Međunarodnog monetarnog fonda. Dakle, da, ljudi to vide, ali se ponašaju dobro i slijede pravila zbog straha. Međutim, ne vidim nikakav pokret u smislu da bi se nešto uradilo po tom pitanju, što je još više frustrirajuće. Kako možete ne činiti ništa? Kako možete čak i misliti da ne možete učiniti ništa? Nivo rezignacije koji preovladava u državi je zastrašujući. Da.

Clark Curtis:

Samo još da pitam kako si ti i kako je porodica. Izuzev simptoma kabinske groznice, jesu li svi dobro?

Mirsad Hadžikadić:

Dobro smo. Koristimo mogućnost kad god je dozvoljeno da izađemo i šetamo koliko god možemo. Danas je rođendan mog unuka Tarika i to ćemo proslaviti preko Zoom-a, naravno. To je njegov šesti rođendan i planirana je velika fešta. Svi smo trebali da budemo tamo u Sjedinjenim Državama: rodbina i prijatelji, u njihovoj kući, a umjesto toga ćemo to uraditi preko Zoom-a. Poslali smo novac da mu kupe poklone, ali bit će tužno. Moći ćemo vidjeti njegovo veselo nasmijano lice, ali istovremeno je tužno jer niste tu sa njima.